

Arrest

nr. 279 171 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 26 augustus 2022 waarbij de behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 9 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. VERSTRAETEN, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 december 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te hebben, moslim te zijn en afkomstig te zijn uit Erbil. In 2005 trouwde u met S.Q.H.(...) jullie kregen vier kinderen. U werkte in Erbil, sinds 2004 tot uw vertrek, als onderwijzeres in de wijk Havalan.

In 2017 vertrok u uit Irak samen met uw toenmalige echtgenoot S.Q.H.(...) en uw kinderen Dl.(...), Da.(...), Ma.(...) en Mo.(...). De reden voor jullie vertrek was de ziekte van uw man. Op 20 januari 2018 kwam u met uw gezin aan in Bulgarije. Jullie verbleven bij A.(...), een vriend van uw echtgenoot.

Op een nacht kwam A.(...) uw kamer binnen en verkrachtte u. Uw man kwam daarna binnen en zag jullie. Uw man geloofde niet dat het om verkrachting ging en vertrok. Hij belde zijn broer om te zeggen dat hij u met een andere man gezien. Ook uw broers werden op de hoogte gesteld en begonnen u te bedreigen.

Eind 2018 keerde uw eerste man terug naar Irak. Hij ging samen met de mannen van zijn familie en van uw familie naar de imam. De imam gaf uw man gelijk en besliste dat de familie van uw man recht had op de kinderen. De imam raadde ook uw broers aan om u te doden. Op 26 januari 2019 overleed uw eerste echtgenoot S.Q.H.(...).

U en de kinderen reisden verder naar Nederland, waar jullie in september 2018 aankwamen. Daar ontmoette u H.S.(...). Jullie begonnen een relatie. U diende een verzoek om internationale bescherming in in Nederland, hetgeen afgewezen werd. Vervolgens reisde u verder naar België, waar u op 22 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 9 november 2019 werd uw jongste zoon Ah.(...) geboren.

Ter staving van uw verzoek legt u uw identiteitskaart, paspoort, nationaliteitsbewijs, de overlijdensakte van uw man en uw diploma's van de middelbare school en hogeschool neer.

Uw advocaat legde tijdens het persoonlijk onderhoud twee artikels neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kenbaar maakte dat u 'gezien de aard van uw problemen' verkoos door een ambtenaar en tolk van hetzelfde geslacht gehoord te worden, werden er in dit verband geen specifieke steunmaatregelen genomen en werd u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal (CGVS) gehoord door een PO van het mannelijke geslacht. Dit omdat u bij het invullen van de 'vragenlijst bijzondere procedurele noden' onvoldoende concreet maakte omwille van welke specifieke elementen in uw relaas u dit verzoek om een ambtenaar en tolk van hetzelfde geslacht noodzakelijk achtte. Daarenboven beschikt elke PO van het CGVS via zijn of haar opleiding en werkervaring over de nodige competenties om tijdens een persoonlijk onderhoud om te gaan met potentieel kwetsbare personen en mogelijk gevoelige problematieken. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud bleek bovendien geenszins dat het geslacht van de ambtenaar u op enige manier zou hebben verhinderd om uw verhaal te vertellen en op een volwaardige manier deel te nemen aan het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud maakten noch u, noch uw advocaat een opmerking over het geslacht van de PO. Tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud gaf u op geen enkel moment te kennen dat u zich mogelijk belemmerd of geremd voelde om uw relaas uiteen te zetten of te antwoorden op de vragen van de PO. Zowel u als uw advocaat maakten op het einde van het persoonlijk onderhoud geen opmerking over het geslacht van de PO wanneer werd gevraagd naar eventuele toevoegingen. Evenmin werden hierover bemerkingen gemaakt in de 'opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud' die uw advocaat per e-mail overmaakte op 23/12/2021.

Bijgevolg kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden hebt kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden door uw familie en voormalige schoonfamilie omdat u van overspel werd beschuldigd door uw ex-man. Uw familie zou u ook viseren omdat u nadien een buitenechtelijk kind zou hebben gekregen met uw nieuwe partner. De familie van uw voormalige echtgenoot zou de kinderen opeisen. U vreest in dit verband dat uw dochters Dl.(...) en Ma.(...) onderdrukt zullen worden, uw zoon Da.(...) niet naar school zal mogen gaan en dat er niet goed voor uw jongste zonen Mo.(...) en Ah.(...) gezorgd zal worden (p.12). Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw verklaringen.

Ten eerste zijn uw verklaringen over uw relatie met uw nieuwe partner, met wie u volgens uw verklaringen een 'buitenechtelijk' kind zou hebben, waardoor uw familie u zou viseren, niet geloofwaardig.

Zo legde u herhaaldelijk manifest tegenstrijdige verklaringen af over hoe en wanneer u uw nieuwe partner had leren kennen. Bij DVZ verklaarde u op 16/12/2019 dat u H.S.(...) in Bulgarije ontmoette: "we zagen mekaar in Bulgarije en hij is naar Nederland gegaan" (verklaring DVZ, persoonsgegevens 16). Tijdens een volgend interview bij de DVZ op 5/1/2021 beweerde u echter H.S.(...) in Nederland ontmoet te hebben: "Mijn man heeft me achtergelaten in Bulgarije, samen met mijn 4 kinderen. Ik ben dan met hen verder gereisd naar Nederland. Daar maakte ik kennis met een andere Koerdische vluchteling." (vragenlijst CGVS, 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u eerst dat u H.(...) in Nederland leerde kennen: "(...) Zo ben ik verder vertrokken en naar Nederland gegaan. In Nederland heb ik de vader van mijn kind Ah.(...) leren kennen." (p.6). Toen u even later nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd waar u H.(...) leerde kennen, zei u opnieuw dat dit in Nederland was (p. 9). In Nederland had u echter uitdrukkelijk verklaard dat u en H.(...) al sinds 1999 geliefden waren en elkaar in Koerdistan al kenden (aanmeldgehoor Dublin, p.5). Wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen bij het DVZ interview van 16/12/2019, waar u verklaarde dat u H.(...) ontmoette in Bulgarije, en het CGVS ontkende u wat u bij DVZ gezegd had en herhaalde u dat u H.(...) in Nederland leerde kennen. Ter verschoning van deze tegenstrijdigheid verklaarde u bizar genoeg: "Misschien heb ik [tijdens het interview met DVZ dd. 16/12/2019] verward met de man die me verkracht heeft in Bulgarije." Wanneer u vervolgens nogmaals op uw verklaringen in Nederland gewezen werd, veranderde u opnieuw uw verklaringen. U gaf opnieuw een vreemde uitleg als zou u H.(...) in Nederland 'niet hebben herkend', maar hem toch al eerder hebben gekend vanuit Irak 'toen jullie nog jong waren' alsook dat u goed bevriend was met zijn zus (p. 9-10). Wanneer er u gevraagd werd waarom u dit niet eerder gezegd had tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk wanneer u gevraagd werd waar u H.(...) had leren kennen, zei u de vraag beantwoord te hebben en dat er niet uitdrukkelijk gevraagd was of u H.(...) in Irak al kende. Het spreekt voor zich dat deze verschillende pogingen om de vastgestelde tegenstrijdigheden te proberen verschonen totaal niet kunnen overtuigen. Deze tegenstrijdigheden doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven bleek u flagrant tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het feit of u al dan niet getrouwd zou zijn met uw nieuwe partner. In Nederland verklaarde u op 20 of 21 maart 2018 religieus getrouwd te zijn met H.S.(...). Het huwelijk werd voltrokken door een imam in Bulgarije of Servië. U zou een brief gekregen hebben van de imam ondertekend door twee getuigen, de brief raakte u onderweg kwijt (aanmeldgehoor Dublin, p.5). Dit is volstrekt tegenstrijdig met uw verklaringen bij het CGVS, waarin u zegt dat u deze persoon in Nederland hebt ontmoet en dat u helemaal niet met hem samen vanuit Bulgarije naar Nederland bent gereisd en waarbij u dus stellig ontkent dat u met hem zou zijn getrouwd, en waarin u verklaart dat uw broers u zullen vermoorden omdat u een buitenechtelijk kind hebt (vragenlijst CGVS, 5) en dat de rechter en imam in Irak rekening houden met uw buitenechtelijk kind (p.8). Wanneer u herhaaldelijk geconfronteerd werd met uw verklaringen in Nederland, ontkende u elke keer (p.10). De tegenstrijdigheden in uw verklaringen omtrent uw echtelijke situatie met H.S.(...) doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U kan absoluut geen aannemelijke verschoning aanbrengen voor de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden in uw relaas. Voorts ontkende u tijdens uw persoonlijk onderhoud herhaaldelijk verklaringen afgelegd te hebben tijdens een asielpprocedure in Nederland (p.5, 10, 11). Uit de informatie die toegevoegd is aan uw dossier blijkt echter ontegensprekelijk dat u op 13 september 2018 en op 20 september 2019 gehoord werd door de Nederlandse autoriteiten. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, bleef u uw verklaringen in Nederland ontkennen (p.11). Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede kan geen geloof worden gehecht aan uw verhaal over de breuk met uw ex-man, die u na een verkrachting van overspel zou hebben beschuldigd en die zijn familie en uw eigen familie tegen u zou opgezet hebben.

Uw relaas is, zoals hierboven aangetoond, dermate ongeloofwaardig dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat een verkrachting in Bulgarije aan de basis zou hebben gelegen voor de breuk met uw eerste echtgenoot (p.6). Daarenboven kan geen geloof worden gehecht aan de verdere escalatie van deze problemen, toen de familie van uw eerste echtgenoot naar de imam zou zijn gestapt om een fatwa tegen u uit te spreken.

Voorts klopt de chronologie van uw relaas niet. Wanneer uw eerste echtgenoot in Irak naar de imam stapte, zou uw familie reeds geweten hebben dat u zwanger was (p.8). Aangezien uw eerste man op 26 januari 2019 overleed en uw jongste zoon op 9 november 2019 geboren werd, meer dan tien maanden later, is het onmogelijk dat u reeds zwanger was toen uw man naar de imam ging. Wanneer u hierop gewezen werd tijdens het persoonlijk onderhoud (p.8), slaagde u er niet in duidelijkheid te verschaffen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Daarenboven lijken uw verklaringen over de aanleiding van de breuk met uw ex-man niet eenduidig. Bij het CGVS verklaarde u dat de verkrachting door een vriend van uw ex-man, bij wie jullie in Bulgarije logeerden, de aanleiding was voor de breuk met uw ex-man (CGVS, p.6). U zei overigens niets over deze gebeurtenis bij de DVZ of de Nederlandse autoriteiten. In Nederland leek u daarentegen een andere aanleiding voor de beweerde breuk aan te halen: namelijk dat uw ex-man uw relatie met H.S.(...) 'ontdekte'. U verklaarde in Nederland: "Toen we in Bulgarije aankwamen, heeft hij hem gezien en is helemaal tekeer gegaan en hoefde mij niet meer" (gehoor NL 1e VZ, p. 7) en "De ex-man heeft tegen mij moeder gezegd dat hij ons samen heeft gezien en contact heeft gehad, de relatie tussen mij en hem is opnieuw een issue geworden" (gehoor NL 1e VZ, p. 7). Uit deze verklaringen en de context van het verhaal dat u in Nederland bracht, namelijk dat u daar totaal geen melding maakte van het feit een bepaalde man u verkrachtte, maar wél van het feit dat u uw nieuwe partner ontmoette in Bulgarije, lijkt dat de breuk met de ex-man te wijten zou zijn geweest aan het feit dat hij op de hoogte kwam van de relatie met uw nieuwe partner. Dit is totaal onverenigbaar met uw relaas bij het CGVS over een verkrachting door een vriend van uw ex, wat door deze ex niet zou zijn geloofd.

Vervolgens moeten tegenstrijdigheden vastgesteld worden over de omstandigheden van de dood van uw eerste man. In Nederland antwoordde u op de vraag waar uw ex overleden was het volgende: "In Bulgarije. (...) Er barstte toen een discussie los tussen mijn familie en zijn familie. Tijdens de ruzie heeft mijn man een hartaanval gekregen. Onderweg naar het ziekenhuis is hij overleden." (gehoor NL 2e VZ, p. 4). U maakte in Nederland geen enkele melding van de terugkeer naar Irak van uw eerste echtgenoot en verklaarde in niet mis te verstane bewoordingen dat hij in Bulgarije zou zijn overleden. Bij het CGVS daarentegen verklaarde u dat uw echtgenoot terugkeerde naar Irak, u daar tegenover iedereen uitschold voor slet en samen met uw familie naar de imam ging. Vervolgens zou uw echtgenoot overleden zijn in Irak (u legde in dit verband ook een overlijdensakte voor). Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gegeven bovenstaande vaststellingen biedt u geen zicht op uw werkelijke familiale en echtelijke situatie. Ten eerste biedt u geen zicht op uw huidige relatie. Het is niet duidelijk wanneer en in welke omstandigheden u een relatie met H.S.(...) begon en of jullie al dan niet getrouwd zijn. Evenmin is duidelijk of uw jongste zoon A.(...) een buitenechtelijk kind is en in welke omstandigheden uw huwelijk met uw eerste man tot een einde kwam. U biedt evenmin zicht op de omstandigheden in uw vorige relatie, namelijk of uw huwelijk gedwongen was, of uw ex u mishandelde, hoe uw eigen familie daartegenover stond en welke problemen u kende in uw eerste huwelijk.

Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid over uw familiale situatie heeft gesproken, dit in weervil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke familiale en echtelijke situatie, zowel in het verleden als actueel, en uw situatie bij terugkeer naar Irak. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw familiale echtelijke omstandigheden, die aan de basis liggen van de vrees die u uit, kan niet genoeg benadrukt worden.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u in het verleden gedwongen werd uitgehuwelijkt en later mishandeld door uw man, zonder steun van uw familie. Noch dat u bij terugkeer een vrees zou kennen omwille van uw scheiding van uw vorige man en de beschuldiging van overspel die aan de basis van deze breuk lag. Noch dat de familie van uw vorige man de kinderen zou opeisen of dat uw eigen familie u zou viseren omwille van uw nieuwe relatie en uw beweerd buitenechtelijk kind.

Er dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort, nationaliteitsbewijs en uw diploma's van de middelbare school en hogeschool staven uw identiteit en afkomst uit Irak, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. De overlijdensakte van uw eerste man kan hoogstens aantonen dat deze persoon (in Irak) is overleden, maar vormt geen bewijs van uw verhaal over uw breuk met uw ex. Het CGVS wil ook herhalen dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over waar uw ex zou zijn overleden, wat toch enige twijfel met zich meebrengt over de authenticiteit van dit stuk. De artikels die uw advocaat die uw advocaat voorlegt kunnen deze conclusie evenmin wijzigen. Het betreft verslaggeving over Irakese vrouwen met buitenechtelijke kinderen (Nansen). Daarnaast wordt een beslissing van de RvV samengevat. De Raad kende een Irakese verzoekster de vluchtelingenstatus toe omdat ze als alleenstaande vrouw die afwijkend gedrag vertoont tot een sociale groep behoort (AGII). Gezien u geen zicht biedt op uw werkelijke familiale en echtelijke situatie, kan niet gesteld worden dat u eveneens tot voormelde sociale groep behoort.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig

bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome

Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op

op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Erbil actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van het van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal omtrent de geloofwaardigheid van haar relaas en tracht deze te weerleggen aan de hand van volgend betoog:

“4.3.1.1. Vooreerst stelt het CGVS dat verzoeksters verklaringen omtrent de relatie met haar nieuwe partner, met wie zij volgens haar verklaringen een buitenechtelijk kind zou hebben, niet geloofwaardig. Het CGVS motiveert dat zij verschillende tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over hoe en wanneer zij haar nieuwe partner heeft ontmoet.

Verzoekster wenst hier de volgende verduidelijkingen aan te brengen.

Verzoekster en haar nieuwe partner kennen elkaar al van in Koerdistan. Zij kenden elkaar reeds toen zij kinderen waren, omdat zij uit dezelfde regio afkomstig waren.

Echter zijn zij elkaar uit het oog verloren, doch in Bulgarije hebben ze elkaar voor het eerst in lange tijd teruggezien. Dit was in januari 2018.

Vervolgens is verzoeksters partner naar Nederland vertrokken. Verzoekster is pas later met haar kinderen doorgereisd naar Nederland, toen haar toenmalige echtgenoot haar al had achtergelaten in Bulgarije.

In Nederland hebben zij elkaar dan terug opgezocht, maar toen verzoekster een weigering kreeg met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming, is zij naar België doorgereisd.

Zij was toen al zwanger van A.(...). Toen A.(...) geboren is, is verzoeksters partner uit Nederland vertrokken naar België, om zich bij zijn gezin te voegen.

-4.3.1.2. Vervolgens motiveert het CGVS dat verzoekster tegenstrijdig was omtrent haar verklaringen of zij al dan niet getrouwd zou zijn met haar nieuwe partner.

Verzoekster is formeel. Zij is niet gehuwd, noch officieel, noch religieus, met haar nieuwe partner.

Zij wenst hierbij op te merken dat een medewerker van het opvangcentrum in Essen (Nederland) waar zij verbleef, haar had gezegd dat het voor haar verzoek beter was om te verklaren dat zij wel degelijk religieus gehuwd was.

Omdat verzoekster schrik had, heeft zij dat dan ook maar gedaan.

Echter is verzoekster wel degelijk niet gehuwd met haar huidige partner.

-4.3.1.3. Verder motiveert het CGVS dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters verklaringen omtrent de breuk met haar ex-man, die na een verkrachting, verzoekster van overspel heeft beschuldigd en dit aan zijn en haar familie heeft verteld.

Ook hier wenst verzoekster bijkomende opmerkingen te maken.

Verzoekster heeft wel degelijk een gegronde vrees bij terugkeer naar Irak, omwille van het feit dat zij een buitenechtelijk kinderen heeft met haar partner, waarmee zij niet gehuwd is.

Verzoekster wenst hierbij op te merken dat, volgens de traditionele regels in Koerdistan, als een echtgenoot overlijdt, er minstens 4 maanden geen contact mag zijn tussen de toenmalige echtgenote en een eventueel nieuwe man.

Verzoeksters toenmalige echtgenote is overleden op 26/01/2019. Hun eerste gezamenlijk kind A.(...) is geboren op 09/11/2019. (zie stuk 3)

Uiteraard is verzoeksters nieuwe partner de vader. Dit impliceert echter wel dat verzoekster reeds contact had met haar nieuwe partner, hoewel dit volgens de traditionele regels nog verboden is.

Verzoeksters vrees voor repercussies hiervoor bij een terugkeer naar Irak zijn reëel en imminent!

Haar vrees is aldus aannemelijk en gegronnd.

-4.3.1.4. Vervolgens hecht het Commissariaat- Generaal geen geloof aan verzoeksters verklaringen omtrent de breuk met haar ex-man, omdat die niet eenduidig zijn.

Verzoekster wenst de volgende verduidelijkingen aan te brengen.

Zo was de ex-man van verzoekster ernstig ziek, wat ook de initiële aanleiding was om uit Irak te vertrekken. Hij was hierdoor in Bulgarije zeer vaak in het ziekenhuis, omdat hij vele medische problemen had.

Hierdoor was verzoekster vaak alleen thuis bij A.(...), de vriend van haar ex-echtgenoot.

Verzoekster is ook verschillende keren verkracht geweest door A.(...). Zij heeft dat ook proberen vertellen aan haar toenmalige echtgenoot, doch die geloofde verzoekster niet.

Het is pas toen haar toenmalige echtgenoot het gezien heeft, dat hij het zag gebeuren, doch hij geloofde niet dat het om een verkrachting ging, doch wel overspel in hoofde van de verzoekster.

Enkele dagen na het incident, is verzoeksters toenmalige partner naar Roemenië gereisd en dan van daar teruggekeerd naar Irak.

Verzoekster wenst hierbij ook op te merken, dat toen zij in Bulgarije was met haar ex-man, zij ook reeds contact hadden met verzoeksters huidige partner. Haar huidige partner verbleef in Bulgarije ook in een huis, en omdat zij van dezelfde afkomst waren, gingen zij op bezoek in het huis van verzoeksters huidige partner, waardoor verzoekster en haar huidige partner elkaar daar opnieuw hebben leren kennen.

Verzoeksters ex-man heeft toen ook uitgelegd aan haar huidige partner, van het overspel. Het is verzoeksters huidige partner die haar ex-man heeft proberen overtuigen dat het niet om overspel ging, en dat hij haar niet mocht terugsturen naar Irak, wat haar ex-man wel degelijk van plan was.

Maar doordat verzoeksters huidige partner het zo voor haar opnam, begon haar ex-man achterdochtig te worden, ook gelet op de interactie die hij zag tussen verzoekster en haar huidige partner.

Hierop is de situatie geëscaleerd, en is verzoeksters ex-man vertrokken en teruggekeerd naar Irak, zoals reeds hierboven aangehaald.

-4.3.1.5. Dat verzoeksters verklaringen niet altijd eenduidig naar voren zijn gekomen, kan verschoond worden door verzoeksters psychologische problemen.

Zo heeft verzoekster, omwille van de traumatische ervaringen die zij heeft opgelopen in Bulgarije, alsook de reële angst dat zij haar kinderen gaat verliezen bij een terugkeer naar Irak, psychologische problemen. Verzoekster heeft het daar erg moeilijk mee, en hulp vragen is niet gemakkelijk. Echter werd zij ook in Nederland reeds behandeld hiervoor, en werd haar medisch dossier opgevraagd. Zodra zij dit ontvangen, zal uw Raad een kopie ontvangen.

Ook heeft verzoekster midden mei 2022 een afspraak bij een psychiater, voor verdere opvolging. Ook hiervan zullen de nodige bewijsstukken nog worden overgemaakt.

Verzoekster kan alvast de medische opvolging van haar vroegvrouw voorleggen, die ook de huidige psychologische toestand van verzoekster verklaart:

“Mevr voelt zich sinds het negatief advies slechter, haar gemoedstoestand is negatiever. Ze zegt dat ze haar gedachten niet goed kan ordenen en veel slaapt. Vaak kan ze het gehuil van baby Am.(...) niet aan en moet haar vriend/man of één van de oudere kinderen de zorg voor Am.(...) overnemen. Ze geeft toe dat ze vele problemen heeft, deze zijn met de jaren erger geworden. Zeker de trauma van het vluchten uit Irak en de lange reis naar Europa ligt nog vers in het geheugen. Ze is gedurende deze reis vaak lange dagen te voet onderweg geweest, vaak met een kind op de rug. Ze verloor ook enkele kinderen onderweg en heeft deze na lang zoeken dan toch teruggevonden. Maar de angst en de bezorgdheid voor haar kinderen was en is nog steeds groot. Ze vreest er enkel voor, dat als ze psychologische hulp krijgt, dat ze dan haar kinderen gaan wegnemen. Zij zelf en de oudere kinderen zijn bezorgd en angstig om terug naar Irak te moeten gaan. De vader van deze kinderen is overleden, waardoor alle eigenschappen van het gezin nu tot de schoonbroer behoren (woning en geld) en mevr en de kinderen op niets recht hebben, aangezien dit van de overleden man is. Moesten ze terug keren naar Irak, dan vreest mevr voor haar leven, alsook voor het leven van A.(...) en A.(...), aangezien zij met een andere man zijn verwekt.” (zie stuk 4)

Dat de psychologische problematiek van verzoekster wel degelijk als een begin van bewijs moet aanvaard worden voor de traumatische ervaringen die zij heeft opgelopen in Bulgarije en dat zij hierdoor ook een gegronde vrees heeft bij een terugkeer naar Irak.”

Verzoekster benadrukt voorts dat zij, door het overlijden van haar man en het feit dat zij twee buiten-echtelijke kinderen heeft, een specifiek kwetsbaar profiel bezit.

Zij verwijst naar en citeert algemene landeninformatie betreffende de situatie van vrouwen met buiten-echtelijke kinderen in Irak. Zij haalt ook rechtspraak aan van de Raad betreffende de positie van alleenstaande vrouwen in Irak.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, voert zij in eerste instantie aan:

“De beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming vereist een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade, niet een retrospectieve. Het verleden speelt in beginsel geen beslissende rol. Tegenpartij dient hierbij in de toekomst te kijken: dreigt verzoekster slachtoffer te worden van ernstige schade in haar land van herkomst, in casu Irak?”

Dit is dus niet zozeer een vraag naar waar iemand in het al dan niet recente verleden verbleven heeft, maar waar hij/zij in de toekomst naar toe kan of moet.

Verzoekster is van mening dat de beoordeling van de asielaanvraag (zie hierboven) op zich los staat van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Er moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van verzoekster tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op verzoekster betrekking heeft, namelijk dat zij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat zij elders haar toevlucht zoekt.

Dat de verzoekende partij, omwille van het behoren tot een sociale groep, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Irak, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat- Generaal kan niet louter verwijzen in zijn bestreden beslissing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak, zonder rekening te houden met het specifiek kwetsbaar profiel van de verzoekster.”

Daarop citeert zij landeninformatie die betrekking heeft tot de positie van vrouwen in Irak en het risico voor zij die niet conform de sociale normen leven of hebben geleefd. Zij benadrukt dat zij buitenechtelijke kinderen heeft.

2.2. Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:

- 3. kopie geboorteakte Ah.;
- 4. overzicht medische consultaties vroedvrouw;
- 5. NANSEN Note 2018/3, *Beoordeling van de bewijsmiddelen inzake asiel: de actualiteit sinds het arrest Singh e.a. v. België*;
- 6. NANSEN Note 2020/5, *Nood aan bescherming voor Iraakse vrouw met buitenechtelijke relatie en kind*;
- 7. UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- 8. EASO Country Guidance Note, *Iraq*, januari 2021;
- 9. RVV nr. 214 045 van 14 december 2018;
- 10. EASO Country Guidance, *Iraq: Common analysis and guidance note*, januari 2021.

3. Nota met opmerkingen

Op 23 mei 2022 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. Zij verwijst daarbij naar volgende elementen:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: *Iraq* van januari 2021;
- EASO COI Report *Iraq*: Internal mobility van 5 februari 2019;
- EASO COI Report *Iraq*: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus *Irak* – veiligheidssituatie van 24 november 2021.

4. Aanvullende nota

4.1. Verzoekster maakt op 29 juni 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over. Zij voegt hierbij de geboorteakte van haar twee jongste zonen (stukken 1 en 2) en een verslag van haar psychiater van 20 mei 2022 (stuk 3).

4.2. Op 13 juli 2022 maakt verzoekster een tweede aanvullende nota over waarbij zij een geactualiseerd verslag voegt van haar psychiater van 2 juli 2022.

4.3. De verwerende partij maakt op 19 augustus 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Irak wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EUAA “Country Guidance Note: *Iraq*” van juni 2022 ;
- COI Focus “*Irak* – veiligheidssituatie” van 24 november 2021;
- EUAA “COI report *Iraq*: security situation” van januari 2022.

4.4. Ter terechtzitting maakt verzoekster een derde aanvullende nota over waarbij zij volgende elementen voegt: (i) een petitie van Korzo, en (ii) een verslag van verzoeksters psychiater van 25 augustus 2022.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingewet

6.1. Verzoekster vreest dat zij bij terugkeer naar Irak zal worden gedood door haar familie en voormalige schoonfamilie omdat zij van overspel werd beschuldigd door haar – intussen overleden – ex-man, die niet geloofde dat zij werd verkracht door een andere man. Zij geeft aan dat de familie van haar voormalige echtgenoot de kinderen zou opeisen en vreest in dit verband dat haar dochters Dl. en Ma. zullen worden onderdrukt en haar zoon Da. niet naar school zal mogen gaan.

Haar familie zou haar ook viseren omdat zij ondertussen buitenechtelijke kinderen heeft gekregen met haar nieuwe partner. Zij vreest dat bij terugkeer haar familie niet zal zorgen voor haar jongste zonen Mo. en Ah.

6.2. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke familiale en echtelijke situatie waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden asielrelaas. De commissaris-generaal stelt terdege vast dat verzoekster een veelvoud aan tegenstrijdige verklaringen aflegt over (i) de relatie met haar nieuwe partner, (ii) de breuk met haar ex-man, (iii) de omstandigheden van de dood van haar ex-man en (iv) dat de weergegeven chronologie van het relaas van verzoekster niet klopt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

6.3. Vooreerst zijn verzoeksters verklaringen over haar relatie met haar nieuwe partner, met wie zij volgens haar verklaringen buitenechtelijke kinderen zou hebben waardoor haar familie haar zou viseren, niet geloofwaardig.

Zo stelt de Raad net als de commissaris-generaal meerdere tegenstrijdigheden vast in verzoeksters verklaringen over hoe en wanneer zij haar nieuwe partner, H.S., had leren kennen.

In haar verzoekschrift slaagt zij er niet in hier anders over te doen denken. Zij verduidelijkt dat zij en haar nieuwe partner elkaar al kennen van in Koerdistan, toen zij kinderen waren, maar elkaar uit het oog waren verloren totdat zij elkaar in Bulgarije voor het eerst in lange tijd hebben teruggezien. Vervolgens zou haar nieuwe partner naar Nederland zijn vertrokken waar zij elkaar later dan terug hebben opgezocht.

Deze “verduidelijkingen” vinden evenwel niet de minste steun in haar verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ, het CGVS en de Nederlandse asielinstanties.

In een eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde verzoekster op 16 december 2019 dat zij H.S. in Bulgarije ontmoette: “*we zagen mekaar in Bulgarije en hij is naar Nederland gegaan*” (verklaring DVZ, persoonsgegevens 16). In een volgende interview bij de DVZ op 5 januari 2021 als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoekster dan weer dat zij haar nieuwe partner H.S. in Nederland heeft leren kennen: “*Mijn man heeft me achtergelaten in Bulgarije, samen met mijn 4 kinderen. Ik ben dan met hen verder gereisd naar Nederland. Daar maakte ik kennis met een andere Koerdische vluchteling.*” (vragenlijst CGVS, 5, eigen onderlijning); “*(...) Zo ben ik verder vertrokken en naar Nederland gegaan. In Nederland heb ik de vader van mijn kind Ah.(...) leren kennen.*” (NPO, p. 6, eigen onderlijning). Toen verzoekster even later nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd waar zij H.S. leerde kennen, zei zij opnieuw dat dit in Nederland was (NPO, p. 9). In Nederland had zij evenwel verklaard dat zij en H. elkaar in Koerdistan al kenden, en sinds 1999 geliefden waren (aanmeldgehoor Dublin, p. 5).

Al deze verklaringen vallen niet met elkaar te rijmen. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie is niet meer dan een poging van verzoekster om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoeksters poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a

posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan niet worden aangenomen.

Ook bleek verzoekster flagrant tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de vraag of zij al dan niet zou zijn getrouwd met haar partner. De commissaris-generaal duidt op correcte wijze: *"In Nederland verklaarde u op 20 of 21 maart 2018 religieus getrouwd te zijn met H.S.(...). Het huwelijk werd voltrokken door een imam in Bulgarije of Servië. U zou een brief gekregen hebben van de imam ondertekend door twee getuigen, de brief raakte u onderweg kwijt (aanmeldgehoor Dublin, p.5). Dit is volstrekt tegenstrijdig met uw verklaringen bij het CGVS, waarin u zegt dat u deze persoon in Nederland hebt ontmoet en dat u helemaal niet met hem samen vanuit Bulgarije naar Nederland bent gereisd en waarbij u dus stellig ontkent dat u met hem zou zijn getrouwd, en waarin u verklaart dat uw broers u zullen vermoorden omdat u een buitenechtelijk kind hebt (vragenlijst CGVS, 5) en dat de rechter en imam in Irak rekening houden met uw buitenechtelijk kind (p.8). Wanneer u herhaaldelijk geconfronteerd werd met uw verklaringen in Nederland, ontkende u elke keer (p.10)."*

In het verzoekschrift blijft verzoekster ontkennen dat zij is gehuwd met haar nieuwe partner. Zij geeft nu weliswaar toe dat zij dit in Nederland anders heeft verklaard op advies van een medewerker van het opvangcentrum in Essen (Nederland), maar blijft steken in gratuite beweringen. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien kan de stelling zich te hebben gehouden aan de 'raad' van een medewerker van het opvangcentrum in Essen hiervoor geen verschoning bieden. Op verzoekster rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om steeds waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie te geven over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas.

De tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent haar echtelijke situatie met H.S. doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

6.5. Evenmin kan enig geloof worden gehecht aan verzoeksters verhaal over de breuk met haar ex-man, die haar na een verkrachting van overspel zou hebben beschuldigd en die zijn familie en haar eigen familie tegen haar zou hebben opgezet.

Haar verklaringen over de aanleiding van de breuk met haar ex-man zijn vooreerst niet eenduidig. Bij het CGVS verklaarde verzoekster dat de verkrachting door een vriend van haar ex-man, bij wie zij in Bulgarije logeerden, de aanleiding was voor de breuk met haar ex-man (NPO, p. 6). Bij de DVZ of de Nederlandse autoriteiten heeft verzoekster hier echter niets over gezegd. In Nederland leek zij daarentegen een andere aanleiding voor de beweerdde breuk aan te halen, namelijk dat haar ex-man haar relatie met H.S. ontdekte. Door in het verzoekschrift louter te volharden in haar verklaringen zoals afgelegd voor het CGVS, met name dat zij werd verkracht door A. maar haar ex-man geloofde dat het om overspel ging, slaagt zij er niet in aan te tonen waarom die verklaringen de juiste zouden zijn en de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift voorts volledig voorbij aan volgende pertinente vaststelling: *"Wanneer uw eerste echtgenoot in Irak naar de imam stapte, zou uw familie reeds geweten hebben dat u zwanger was (p.8). Aangezien uw eerste man op 26 januari 2019 overleed en uw jongste zoon op 9 november 2019 geboren werd, meer dan tien maanden later, is het onmogelijk dat u reeds zwanger was toen uw man naar de imam ging. Wanneer u hierop gewezen werd tijdens het persoonlijk onderhoud (p.8), slaagde u er niet in duidelijkheid te verschaffen."* Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van haar relaas verder.

Wat betreft de omstandigheden van de dood van haar eerste man, spreekt verzoekster zich overigens ook tegen. In Nederland antwoordde zij op de vraag waar haar ex-man overleden was het volgende: *"In Bulgarije. (...) Er barstte toen een discussie los tussen mijn familie en zijn familie. Tijdens de ruzie heeft mijn man een hartaanval gekregen. Onderweg naar het ziekenhuis is hij overleden."* (gehoor NL 2e VZ, p. 4). Zij maakte in Nederland geen enkele melding van de terugkeer naar Irak van haar eerste echtgenoot en verklaarde in niet mis te verstane bewoordingen dat hij in Bulgarije zou zijn overleden.

Bij het CGVS daarentegen verklaarde verzoekster dat haar echtgenoot terugkeerde naar Irak, hij haar daar tegenover iedereen uitschold voor slet en samen met haar familie naar de imam ging (NPO, p. 6, 8). Vervolgens zou haar echtgenoot zijn overleden in Irak.

De vaststelling dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over de omstandigheden van de dood van haar man, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar relaas.

De neergelegde overlijdensakte van haar ex-man, waaruit blijkt dat hij in Irak is overleden, neemt de frauduleuze verklaringen over haar familiale en echtelijke situatie niet weg. Los van het feit dat verzoekster hierover niet coherent is en deze overlijdensakte een loutere fotokopie betreft waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan worden gehecht aangezien fotokopieën gemakkelijk te manipuleren zijn, kan hieruit overigens haar verhaal over haar breuk met haar ex-man en diens geuite beschuldigingen in Irak niet blijken.

6.6. Verzoekster tracht haar tegenstrijdige verklaringen te verschonen door te wijzen op haar psychologische problemen.

Bij het verzoekschrift voegt zij een geschreven verklaring van haar vroedvrouw waarin onder meer wordt gemeld dat de gemoedstoestand van verzoekster negatiever is sinds haar negatief advies en zij nog steeds is getraumatiseerd door het vluchten uit Irak en de lange reis naar Europa. Wat betreft de geschreven verklaringen van een vroedvrouw merkt de Raad op dat deze niet uitgaan van een psycholoog of psychiater en dus geen bewijs vormen van de psychologische toestand van verzoekster.

Bij een eerste aanvullende nota brengt verzoekster een psychiatrisch verslag bij van 20 mei 2022 waarin te kennen wordt gegeven dat zij recentelijk op raadpleging kwam wegens een depressieve stemming en gegeneraliseerde angst. Er wordt vermeld dat er zich dissociatieve momenten voordoen en dit in het kader van een posttraumatische stressstoornis ten gevolge van angsten en traumatische gebeurtenissen. Intense psychotherapie wordt aangeraden. In een volgend psychiatrisch verslag van 2 juli 2022, gevoegd bij een tweede aanvullende nota, wordt er gewag gemaakt van ernstige PTSD *“tgv traumageschiedenis in het thuisland”* waarbij wordt gesteld dat vooral nachtmerries blijven voorkomen waarbij herbelevingen sterk naar boven komen, ook sociale angst is aanwezig ten gevolge van gevoelens van onveiligheid, angst, onzekerheid en wantrouwen wegens de voorgeschiedenis. In een laatste psychiatrisch verslag van 25 augustus 2022, gevoegd bij een derde aanvullende nota, wordt nogmaals gesteld dat verzoekster aan PTSS lijdt en dat verderzetting van de therapie aangewezen is.

De Raad merkt vooreerst op dat het feit dat een persoon een psychische aandoening heeft, op zichzelf niet betekent dat die persoon niet in staat is om de asielprocedure te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

De Raad stelt verder vast dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zijn dat deze haar zouden verhinderen om de asielprocedure op een gedegen wijze te doorlopen en in het kader van haar verzoek om internationale bescherming volwaardige verklaringen af te leggen.

Nergens in de attesten wordt aangegeven of aangetoond waar, op welke wijze of in welke mate de psychische problemen van verzoekster een deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden verhinderen of bemoeilijken en/of aanleiding zouden kunnen of moeten geven tot het nemen van bijkomende steunmaatregelen. Er wordt zeer algemeen melding gemaakt van *“dissociatieve momenten”* maar nergens wordt concreet gesteld dat verzoeksters geheugen of cognitieve vermogens dermate zijn aangetast dat deze het voor haar zouden bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een coherente en eenduidige wijze mee te delen. De voorgelegde attesten tonen dan ook niet aan dat verzoekster door haar PTSS en symptomen wordt gehinderd om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze haar vluchtrelaas uiteen te zetten, nu er verder geen uitspraak wordt gedaan over de (mogelijke) invloed die deze problemen zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoeksters vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in haar verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk mee op algemene wijze te verwijzen naar haar psychologische problemen. Zij toont daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakte in haar verklaring ‘bijzondere procedurele noden’ bij de DVZ zelf geen melding van psychologische problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure tot het

verkrijgen van internationale bescherming konden bemoeilijken. Verzoekster gaf enkel aan dat zij wat moe was en afgeleid kon worden en dat ze graag werd gehoord door een persoon van hetzelfde geslacht. Uit de stukken zoals opgenomen in het dossier en met name de verklaringen die verzoekster aflegde bij de DVZ en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt verder dat deze gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen er geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoekster tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Aldus kan in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch haar advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ of het persoonlijke onderhoud bij het CGVS. Naar het oordeel van de Raad blijken er geen elementen die (de kwaliteit van) het gehoor zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Van enig psychisch trauma of van andere psychische problemen in hoofde van verzoekster maakte zij noch haar advocaat enige concrete melding, ook niet wanneer of nadat verzoekster met een aantal van de gedane vaststellingen werd geconfronteerd.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Zij toont niet in concreto aan waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar beschermingsverzoek en de inhoud van de bestreden beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor anders zou zijn verlopen indien zij op een andere manier zou zijn gehoord. Ook heeft de advocaat van verzoekster hieromtrent op het einde van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen geformuleerd.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van mening dat, niettegenstaande zij psychologische problemen kent, ook van verzoekster mag worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar beschermingsverzoek, de feiten die de oorzaak zijn van haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst alsook de omstandigheden van haar familiale en echtelijke situatie, nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, zodat op basis van dit relaas kan worden nagegaan of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekster hiertoe schromelijk in gebreke blijft.

6.7. Alles samen genomen blijkt dat verzoekster middels haar verklaringen geen zicht biedt op haar werkelijke familiale en echtelijke situatie. Haar betoog dat volgens de traditionele regels in Koerdistan, als er een echtgenoot overlijdt, er minstens vier maanden geen contact mag zijn tussen de toenmalige echtgenote en een eventueel nieuwe man, doet hier niet anders doen denken. Het is immers niet duidelijk wanneer en in welke omstandigheden zij een relatie begon met H.S. en of ze al dan niet getrouwd zijn. Daardoor is het evenmin duidelijk of de twee jongste zonen van verzoekster, Ah. en Am., buitenechtelijke kinderen zijn, te meer nu verzoekster geen zicht biedt over de omstandigheden waarin het huwelijk met haar eerste man tot een einde kwam. Verzoekster biedt evenmin zicht op de omstandigheden van haar vorige relatie, namelijk of haar huwelijk gedwongen was, of haar ex-man haar mishandelde, hoe haar eigen familie daartegenover stond en welke problemen zij kende tijdens haar eerste huwelijk.

In zoverre verzoekster dan nog aanvoert dat haar psychologische problematiek wel degelijk moet worden aanvaard als een begin van bewijs voor de traumatische ervaringen die zij heeft opgelopen in Bulgarije waardoor zij ook een gegronde vrees heeft bij terugkeer naar Irak, wijst de Raad op wat volgt.

Psychiaters kunnen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de psychische gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psychiater die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke – meestal door de patiënt zelf aangehaalde – oorzaak ervan. Een psychiater is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers veelal afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt toegereikt. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychiaters daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychiatrisch attest geeft dan ook geen definitief en absoluut uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulke attesten moeten steeds worden beoordeeld in samenhang met de andere aanwezige elementen. Een psychiatrisch attest volstaat aldus op zich niet

om aan te tonen dat verzoeksters verklaringen zouden berusten op de waarheid, te meer een psychiater geen onderzoek voert naar de waarachtigheid of de gegrondheid van het vluchtrelaas van zijn patiënt. Het attest heeft dan ook maar zeer beperkt gewicht en bewijswaarde, te meer de psychiater zich voor de diagnose enkel heeft gebaseerd op verzoeksters verklaringen en niet blijkt dat verzoekster aan enig geobjectiveerd medisch of neuropsychiatrisch onderzoek werd onderworpen

In deze moet worden benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad beschikken over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas en de gegrondheid van een vrees voor vervolging te beoordelen.

Wanneer het zeer beperkt gewicht en bewijswaarde van voormelde attesten wordt gezien in samenhang met verzoeksters verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekster in dit geval niet aannemelijk maakt dat haar psychologische problemen zouden zijn opgelopen in de door haar beschreven omstandigheden van haar vluchtrelaas die aan haar beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Dit geldt te meer nu verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat haar psychologische problemen hun oorsprong vinden in wat zij zou hebben meegemaakt in Bulgarije, terwijl in de psychiatrische attesten wordt gesteld dat de oorzaak zou liggen in een *“traumageschiedenis in het thuisland”* dan wel *“traumatische gebeurtenissen tijdens eerste huwelijk, culturele aspecten bij de opvoeding in ouderlijk gezin alsook recentelijk bij de geboorte van laatste baby”*, waaruit blijkt dat verzoekster ook bij haar psychiater er niet in slaagt eensluidende verklaringen af te leggen over de oorzaak van haar psychologische problemen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de commissaris-generaal terecht:

“Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid over uw familiale situatie heeft gesproken, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke familiale en echtelijke situatie, zowel in het verleden als actueel, en uw situatie bij terugkeer naar Irak. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw familiale echtelijke omstandigheden, die aan de basis liggen van de vrees die u uit, kan niet genoeg benadrukt worden.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u in het verleden gedwongen werd uitgehuwelijkt en later mishandeld door uw man, zonder steun van uw familie. Noch dat u bij terugkeer een vrees zou kennen omwille van uw scheiding van uw vorige man en de beschuldiging van overspel die aan de basis van deze breuk lag. Noch dat de familie van uw vorige man de kinderen zou opeisen of dat uw eigen familie u zou viseren omwille van uw nieuwe relatie en uw beweerd buitenechtelijk kind.”

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij een alleenstaande moeder is met buitenechtelijke kinderen waardoor, gezien de duidelijk frauduleuze verklaringen over haar familiale en echtelijke situatie, dit beweerde profiel niet vaststaat en er geen gevolgtrekkingen uit voortvloeien.

Uit de richtlijnen van UNHCR en EUAA blijkt verder dat het enkele gegeven dat een vrouw alleenstaand is, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Voor dit laatste moet worden aangetoond dat de alleenstaande vrouw niet kan rekenen op enige familiale steun of op een netwerk. Daarnaast blijkt uit de richtlijnen van UNHCR dat het gegeven dat een alleenstaande vrouw niet kan rekenen op daadwerkelijke familiale steun er niet automatisch toe leidt dat zij internationale bescherming nodig heeft maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, p. 96). Ook in de richtlijnen van EUAA kan worden gelezen dat het gebrek aan een mannelijk ondersteuningsnetwerk op zichzelf geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, maar voor vrouwen wel het risico verhoogt om te worden blootgesteld aan handelingen die omwille van hun ernst, herhaling of cumulatie kunnen neerkomen op vervolging, hetgeen ook hier afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Irak te worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals persoonlijke status, regio van herkomst en verblijf, perceptie van de traditionele rollen in het gezin of de gemeenschap, economische situatie, opleiding, enz. (EUAA “Country Guidance Note: Iraq” van juni 2022, p. 141-142).

Evenwel, daar verzoekster in casu haar vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, kan zij zich niet beroepen op dit ongeloofwaardig vluchtrelaas om te stellen dat zij beantwoordt aan voormeld profiel van een alleenstaande vrouw. Omdat verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke familiale en echtelijke situatie, maakt zij niet aannemelijk te worden gevisieerd door de familie van haar ex-man omwille van de beschuldiging van overspel of door haar eigen familie omwille van haar nieuwe relatie en haar beweerde

buitenechtelijke kinderen, en mag aldus worden aangenomen dat zij wel degelijk beschikt over een familiaal netwerk. Hierbij moet in herinnering worden gebracht dat verzoekster haar hele leven tot aan haar vertrek in 2017 in Erbil opgroeide, woonde en werkte. Zij kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat zij beantwoordt aan het risicoprofiel van een alleenstaande vrouw zonder een uitgebreid familiaal netwerk, waarvan niet blijkt dat zij hierop bij terugkeer naar Irak geen beroep zou kunnen doen. Verzoekster maakt het beweerde profiel van een alleenstaande vrouw met buitenechtelijke kinderen zonder (mannelijke) ondersteuning niet aannemelijk. Daarnaast kan geen abstractie worden gemaakt van het gegeven dat verzoekster een opgeleide vrouw is die sinds 2004 tot aan haar vertrek werkte als onderwijzeres in de wijk Havalan en die blijkt geeft van zelfredzaamheid.

Verzoeksters uitvoerig betoog – en de verwijzingen naar de landeninformatie hierover alsook naar rechtspraak van de Raad – aangaande de situatie van (alleenstaande) vrouwen in Irak met buitenechtelijke kinderen, is in het licht van wat voorafgaat dan ook niet dienstig. Zij bevindt zich verder geenszins in een gelijkaardige situatie als de verzoekster in het arrest van de Raad waaruit zij citeert. Hierbij wordt benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht.

Waar verzoekster verwijst naar de situatie van personen die sociale normen en waarden niet meer volgen, waaronder ‘verwestering’, stelt de Raad samen met verweerder vast dat verzoekster nalaat om in concreto aan te tonen dat zij dermate verwesterd zou zijn dat ze zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Irak vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat ze bij een terugkeer naar Irak aldaar niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, te meer nu zij geen zicht biedt op haar werkelijke en echtelijke situatie, zowel in het verleden en actueel. Dat zij een buitenechtelijke relatie heeft en buitenechtelijke kinderen, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

6.8. De overige documenten die verzoekster voorlegt, tonen verder geen nood aan internationale bescherming aan en hebben evenmin betrekking op de door haar aangehaalde vrees ten aanzien van Irak. Deze documenten hebben immers louter betrekking op haar persoonlijke identiteit, nationaliteit en studies die geen uitstaans hebben met de thans door verzoekster voorgehouden vrees. Hetzelfde geldt voor de geboorteaktes van haar twee jongste zonen en de petitie van Korzo.

6.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog dat zij op geen enkele ondersteuning van de Iraakse autoriteiten zal kunnen rekenen nu overspel er strafbaar is, is dan ook niet dienstig, net zoals als haar betoog dat zij behoort tot een sociale groep.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoeksters betoog – en verwijzingen naar landeninformatie dienaangaande – aangaande de situatie van alleenstaande vrouwen zonder beschermingsnetwerk niet dienstig is.

In zoverre verzoekster van oordeel zou zijn dat zij, omwille van de specifieke elementen van haar profiel – al dan niet cumulatief beschouwd –, een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd. Aangezien verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke familiale en echtelijke situatie, voldoet zij niet aan de individualiseringsvereiste en maakt zij niet aannemelijk dat zij wegens haar beweerde profiel een risico zou lopen op meer doelgerichte vormen van geweld of dat zij specifiek wordt geviséerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

7.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

In casu wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt evenwel duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. De focus dient aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 19 augustus 2022 de beschikbare landen-informatie over de veiligheidssituatie in de provincie Erbil verder aangevuld en geactualiseerd aan de hand van volgende rapporten: COI Focus *“Irak – veiligheidssituatie”* van 24 november 2021, EUAA *“COI report Iraq: security situation”* van januari 2022 en EUAA *“COI Report: Iraq – Internal mobility”* van 5 februari 2019. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021 en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olie inkomsten in 2021 bepaalt. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers.

De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructuure schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie.

Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EUAA COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, neemt de Raad de analyse van de commissaris-generaal over. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Erbil geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Erbil louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EUAA Country Guidance Note over Irak van juni 2022 (p. 195-198).

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stellen.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

De Raad stelt in deze vast dat verzoekster nalaat aan te tonen dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Erbil. Evenmin zijn er elementen in het rechtsplegingsdossier die erop wijzen dat er in haren hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Waar verzoekster stelt dat hierbij rekening moet worden gehouden met de specifieke situatie van vrouwen in Irak, kan zij niet worden gevolgd. De Raad ziet niet in waarom het loutere gegeven vrouw te zijn het risico op willekeurig geweld verhoogt, noch toont verzoekster dit concreet aan.

Waar zij verwijst naar landeninformatie over de precare situatie van vrouwen die zich niet sociaal wenselijk gedragen, haalt zij informatie aan die betrekking heeft op doelgericht geweld, met name geweld gericht tegen welbepaalde vrouwen om welbepaalde redenen. Het betreft hier aldus geen willekeurig geweld, laat staan dat dit geweld plaats vindt in het kader van een gewapend conflict. Deze informatie moet veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat zij het profiel heeft van een alleenstaande vrouw met buitenechtelijke kinderen nu zij geen zicht biedt op haar werkelijke familiale en echtelijk situatie. Uit de psychiatrische verslagen blijkt verder niet dat de psychologische problemen van verzoekster haar bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Irak, laat staan tot gevolg zouden hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er blijkt uit deze attesten niet concreet dat verzoekster wegens haar psychologische problemen over minder weerbaarheid beschikt om zichzelf en haar kinderen aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen.

7.3. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt gelet op wat voorafgaat evenmin.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES